

Колечу за
принцезе

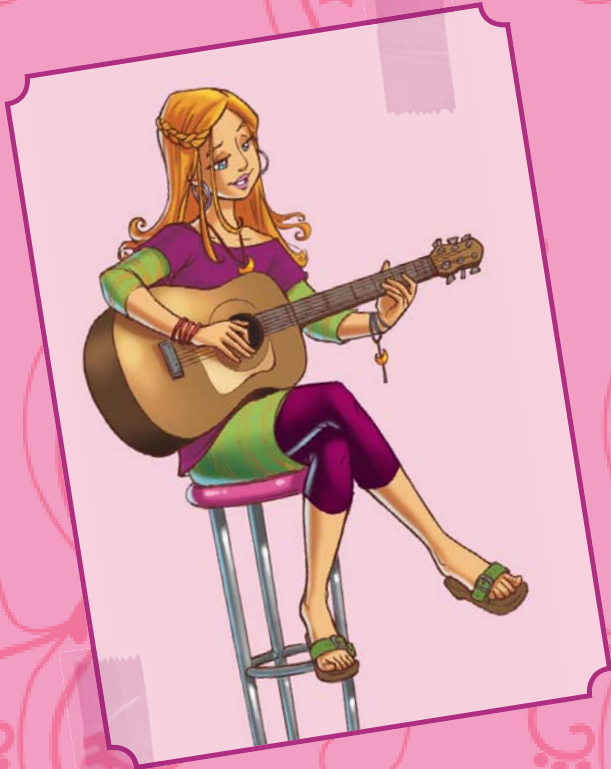

Прунела Бат
**Звезда на
Један дан**

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала
Prunella Bat
Star per un giorno

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Edizioni Piemme S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Text by Prunella Bat
Original cover and illustrations by D. Pizzato, B. Pisapia,
M. De Bellis

Copyright © 2010 Edizioni Piemme S.p.A., via Tiziano 32,
20145 Milano, Italia

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8,
20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Translation copyright © 2013 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

1. Зелени нос	11
2. Бекство међу краве	21
3. Каква породица!	30
4. Живот звезда и остало	38
5. Слатка Сани	47
6. Да се случајно нисте насмејале	55
7. Вампир из Куле века	64
8. Пас пуштен с ланца	74
9. До последње кошчице	86
10. Сетна и склона алитерацији	95
11. Бело и смеђе	103
12. Уздах олакшања	112
13. Даље руке, горе главе	120
Четири величанствене	133

Добро дошли
на Колеџ за Џринџезе

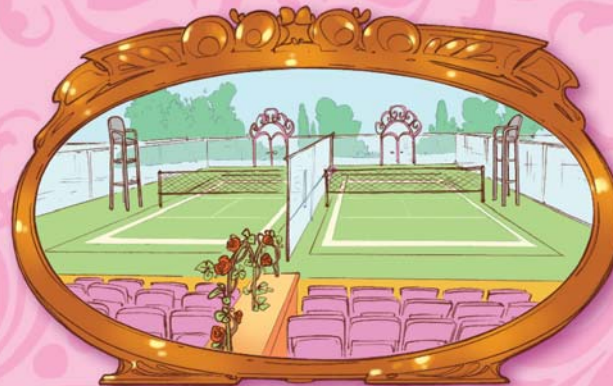

Колеџ

Кућа
сова

Тениски
терени

Базен

Врт

Ученице

Вики

Права мушкарача, сушта супротност једној принцези!

Нел

Слатка је кô шећер, али лудује за рагбијем.

Бриђита

Изузетно је отмена и велики је сноб, спремна је на све само да постане принцеза године.

Сани

Родитељи су јој чувене рок звезде, али она више воли хемију од рок музике.

Лин

Воли уметност и желела би да буде сликарка, породица јој живи у Хонгконгу.

Маргерит

Бескрајно се диви Бриђити, за њу би све учинила.

Скарлет

Баснословно богата (отац јој је „краљ пржене пилетине“), сања о принцу из бајке.

1. Зелени нос

Ако би неко питао Вики која је њена најранија, али баш најранија успомена у животу, она би му без премишљања одговорила: „Зелени нос.“

Када би зажмурила, могла је поново да проживи тај догађај до најситније појединости: има три године, налази се у колицима у јединој самопослузи у сеоцету Вилоу, где је рођена и одрасла, а дечак њених година седи у другим колицима препуним детерџентом.

Њихове маме су застале да попричају и Вики је то искористила да се нагне ка дечаку и знатижељно га осмотри. Он је, наиме, управо сипао боцу *Суџерсјаја* у округлу картонску кутију прашка *Савршено чисто рубље* и, пошто је додао и таблету за растварање каменца, довршио је експеримент тако што је штрцнуо и течност за прање судова... После тога се изненада подигао облак паре у облику печурке, који му је обојио нос у зелено и изазвао писку и вриску његове мајке.

Отада су Вики и Норман (управо је он био тај буцмасти дечак са лептир-машном и наочарима) пријатељи за сва времена.

Увек су били заједно: у обданишту и школи, за време бурних испробавања изума које је Норм све време штанцовао, у великом и неуређеном врту виле Ладолеж, чудне зграде на обали језера коју су Вики и њена породица звали „кућа“, а сви остали „права-правцата лудост“.

Били су *малџене* заједно и сада када су похађали пети разред у Вејд ситију: он на Краљевској академији, а она у оближњем Колецу за принцезе.

из кога су вирили метални пипци који су придржавали прекривач, осветљавали странице и држали књигу, па чак и лименку сока са сламчицом.

Тај изум је био као поручен, пошто Вики није могла да испусти из руку изузетно занимљиву џепну књигу коју је дан раније пронашла у библиотеци. Док ју је задуживала, госпођица Тернпејџ ју је збуњено упитала: „Ма јеси ли сигурна, Вики? Зар не би било боље да узмеш неку књигу која... хм... није тако тешка за твој узраст? Можда си... хм... премлада да би је у потпуности разумела.“

Девојчици је библиотекарка била симпатична, можда зато што су је њене округле црне окице и спор, гегајући ход подсећали на Мињон, патку која је у стопу пратила Селест звану Најбоља, дадиљу и кућну помоћницу у вили Ладолеж, изврсну куварицу и бившу шампионку у рвању у блату.

Зато јој није одговорила: „Не, мислим да то уопште не би било боље. Каква је корист од читања књига које у потпуности разумемо? То би било као да... хм... тренирам за маратон возећи се у колима, уместо да трчим!“

А она је морала много да тренира, пошто јој је највећи сан био да постане писац.

Тачно је да је роман био написан старинским језиком и да је врвео од чудних речи, али су зато ликови и прича били невероватни!

У тренутку кад је стигла до поглавља у коме она њему презриво каже: „Непуних месец дана пошто сам вас упознала, знала сам да сте последњи мушкарац на свету за кога бих могла да се удам“, Вики схвати да се у соби неко креће. Ослушкивала је задржавајући дах: бешумни кораци, вучење неког предмета по поду, па опет кораци...

Она малчице помери прекривач и баци поглед на остала три кревета: у сваком је била непомићна силуета. Чинило се да њене другарице чврсто спавају. Из Нелиног кревета је чак допирало тихо хркање... Ко је то онда могао да буде?

На трен се следи од страха. Али ипак је она била чукунчукунчунука Корделије од

Хернет-Холеније. Иако је говорила „ју, наопако“ и „молићу лепо“ и носила корсет, кринолину и четири уштиркане подсукње, та дама је избувецала кишобраном разбојника који се усудио да нападне њене кочије.

Вики зато искључи батерију на пипку, седе тихо на кревет и добро осмотри уљеза: тамну сенку која се оцртавала на слабом светлу што је допирало кроз прозор.

Сенка, која је на глави имала краће и гушће пипке од оних на њеном шлему за читање, окрену се ка њој... и тада се зачуше два узвика: једно запањено „ХЕЈ!“ и једно разочарано „УУУХ!“.

Онда се упалише лампе на ноћном сточићима, поспани гласови упиташе: „Шта се дешава?“, и три пара очију (Викине зелене попут мора, Нелине кестењасте и Линине бадемасте,

црне као гар) упиљише се у непомичну прилику на средини собе.

Пред њима је била Сани. Уместо да мирно спава (узгред, ко је онда лежао, тачније, *шиа* се онда налазило у њеном кревету?) била је потпуно обучена и стајала је наред себе са хиљаду кикица на глави и изразом кривца на лицу. Поред ње је био црвени кофер на точкиће, из чијег је бочног џепа вирио ред вожње међуградских аутобуса.

20

2. Вексџво међу краве

од: vikizauvek@koledzzaprinceze.com
за: megagenije@kraljevaskaakademija.com

Норме, било би добро да се вежеш за столицу и чврсто ухватиш за радни сто пре него што прочиташ овај мејл. Тако нећеш пасти колико су дуг кад сазнаш шта се ноћас десило у нашој соби.

Не, немој мислити да смо отишле у ноћни поход на кухињу по додатну порцију *soupe aux épinards* , то јест супу од спанаћа налик на лепак за плакате, само зелен. То је било прошле недеље, кад нас је куварица Лусил не само ухватила на делу него и јурила око стола претећи да

21

